

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Στην κάμαρη του Τραγκαβέλ μπήκε τότε κάποιος άλλος, ό οποίος φώναζε δυνατά. 'Ο Ρασκόσ που δέν είχε προχωρήσει πολύ στον καθήκον, σταμάτησε για ν' άκουση...

Τί είχε συμβή λοιπόν;

Μόλις είχε κλείσει την πόρτα της ή κυρά Βριγιττα και πριν καλοσυνέλθη από τη συγκίνηση της δέχθηκε καινούργιο επισκέπτη. Αύτөн όμως τον εγνωρίζει.

— Σὺ είσαι, καλόγερε! φώναξε μόλις τον είδε.

— 'Όλος—δλος, είπε ό Κορινιάν, γιατί ούτός ήταν. Τί γίνεται, καλή μου αδελφή!... 'Ερχομαι να ρίξω τή ματιά μου στο σπίτι αυτό του προδότη, του έπαναστάτου, του άλλό-θηρσου Τραγκαβέλ!...

— Μά καλή ή ού άκόμα! φώναξε ή απελπισμένη γρηά.

— Τί; ... 'Ηρθε και κανείς άλλος; ρώτησε άνήouxα ό Κορινιάν.

— 'Όχι!... 'Όχι, κανείς!... Σοὺ όρκίζομαι... Τίποτε δέν ξέρω... Νά τό πής, καλόγερε, στον 'Εκλαμπρότα.

— 'Έτσι, μάάλιστα!... Ούτε να ξέρης ούτε να λές ποτέ τίποτα!... Διότι άν πής σέ κανέναν πώς πέρασα από δω, θά εινε έσχατη προδοσία!... Καί έξερεις; 'Από τή φυλακή όπου βάζουν τους προδότες, δέν βγαίνει κανείς ζωντανός... Θά εινε κρίμα να πäs οὐ κεί μέσα... Βαστείσαι άκόμη καλά!

Μιλώντας έτσι, ό Κορινιάν τοίμησε τό μπράτσο τής κυρά Βριγιττας, ή οποία έβιασε τον έαυτό της για να κοκκινίση από ντροπή. 'Αλλ' ό καλόγερος είχε κιόλας χαθή από μπροστά της.

— Θεέ μου! μουρούρισε ή κυρά Βριγιττα, και σταυροκοπήθηκε. Βάθληκαν δλοι να μέ πάνε στη φυλακή!...

Και τρίβοντας τό μπράτσο της, πρόσθεσε:

— 'Ο καλόγερος, τουλάχιστον, έχει ευγενικούς τρόπους!...

'Ο Κορινιάν έβγαλε τώρα τα ντουλάπια και τά συρτάρια του Τραγκαβέλ.

— 'Αν δέν βρω τίποτε που να μ' όδηγήση, μονολογούσε, πρέπει να σκεφθώ τί παιγίδα θά του στήσω... Θά έγκατασταθώ έδω... 'Η κυρά Βριγιττα κάνει καλή συντροφιά... Μά τί εινε αυτό που κρέμεται στον τοίχο, από τό καρφί!... Σά να τό έχω ξαναδθ... Τό μαστίγιο!...

'Επλησίασε για να ζεξάτση καλύτερα τό αντικείμενο, όταν ένα χέρι τον έπιασε από τον ώμο. Είδε κατάπιν ένα άλλο χέρι που έξεκροούσε τό μαστίγιο, κι άκουσε τή φωνή του Τραγκαβέλ.

— Τί κάνεις δω μέσα; Τί γυρεύεις, διαολοκαλόγερε!

— Κύριε Τραγκαβέλ! άπάντησε ό Κορινιάν και βάδιε προς την πόρτα. Σας όρκίζομαι!... 'Επερνούσα άπ' έξω, και μου ήρθε ή ιδέα... κατά τύχην...

'Εγύρισε τό χερούλι της πόρτας για να ξεφύγη, μά ό Τραγκαβέλ είχε κλειδώσει, κι είχε πάρει τό κλειδί. 'Επεχείρησε τότε ό Κορινιάν να παραβίαση την πόρτα, σπρώχνοντας την με τους ώμους του, άλλ' ευθός σταμάτησε κι άρχισε να ουρλιάζη. 'Ο Τραγκαβέλ κατέβαζε άδιάκοπα τό μαστίγιο, με δύναμη άπάνω του.

— Τό θυμάσαι, Κορινιάν; του φώναζε ό Τραγκαβέλ καθώς τον κυνηγούσε, χτυπώντας τον συνεχώς. Εινε τό 'εργαλείο του 'Αγιου Λού-βρου!

'Αλλοίμονο!... Τό θυμόταν πολύ καλά ό Κορινιάν. Ούτε και θά τό ξεχνούσε ποτέ.

Βρέθηκαν, σά μιá στιγμή στο παράθυρο. 'Ο Τραγκαβέλ άποαξε τον καλόγερο από τά πόδια, και για να τον φοβίση, τον έκρέμασε έξω από τό παράθυρο, με τό κεφάλι προς τά κάτω. Τό... πείραμα αυτό βγή-

κε σέ κακό του Κορινιάν. Γιατί καθώς έσκυβε ό Τραγκαβέλ, για να διασκεδάση με τό φόβο του καλόγερου, αντίκρυσε, έξαφνα κάτω στον κήπο, την 'Ανναίθα.

Τό μαυλό του σταμάτησε τότε, τά χέρια του παρέλυσαν, κι ό Κορινιάν άφέθηκε να πέση στο κενόν!

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΪΔΟΣ

'Ηταν πράγματι ή 'Ανναίς ντέ Λεσπάρ. Είδε*κι' αυτή τον Τραγκαβέλ, κι έτρεξε να κρυφτή πίσω από μερικούς θάμνους. 'Αλλ' ή 'Ανναίς δέν ήταν μόνη: 'Ο Φοντράνι, ό Λιβερνάν, ό Σεβέρ, ό Μπισιέρ και ό Λουδοβίκος Ρισελιέ, τής έκαναν συντροφιά. 'Η κινήσεις τους μαρτυρούσαν ότι ή συζήτηση των έπαιριε αυτή τή στιγμή τέλος. Με βήμα άργο, έγύριζαν δλοι μαζί στο μέγαρο.

— Χαίρε, παιδί μου! έλεγε ό Λουδοβίκος Ρισελιέ, τή στιγμή εκείνη, στην 'Ανναίθα. 'Ο βασιλεύς μου έβασε τό άξίωμα του καρδινάλιου, και με διέταξε να πάω στη Λυών... 'Ωφελια να έχω φύγη πριν από τρείς μέρες... 'Η περιστάσεις μάς χωρίζουν βεβαία, άλλ' άποκτώ νέον κύρος, με τό όποίο θά ειναι σέ θέση να πολεμήω άν παραστή ανάγκη και με τον ίδιο τον αδελφό μου... 'Αλλ' άς έλπίσουμε πώς δέν θά τολμήση πεία να κάνει τίποτε εναντίον σου ό Καρδινάλιος... 'Όσοόσο, κράτησε αυτό, για κάθε ένδεχόμενο...

Και τής έδωσε ένα άσημένο δαχτυλίδι, που παρίστανε ένα κουλουριασμένο φειδι, συνεχίζοντας:

— Μόλις αντίληφθής πώς ή προθέσεις του αδελφού μου άνέναντί σου εινε ύποπτες, στείλε μου τό δαχτυλίδι άπό... Θά τρέξω άμέσως κοντά σου... Θά φτάσω τότε στα άκρα, άν ή ανάγκη τό άπαιτήση... Χαίρε, παιδί μου!... 'Έχε τή ευλογία μου!...

Σήκωσε τό χέρι του, ό καινούργιος καρδινάλιος, για να ευλογήση την 'Ανναίθα, άλλ' εκείνη τον σταμάτησε και του πρότεινε, να τής φιλήση, τό άγγελικό της μέτωπο, φιθυρίζοντας:

—'Ο Θεός μαζί σου, πάτερ μου!

Τόσο χαριτωμένη ήταν ή στάσι αυτή τής 'Ανναίδος, τόσον άπροσδόκητα ήταν τά λόγια της, που ό καρδινάλιος ένοιωσε τή καρδιά του να σφιγίνεται. Θυμήθηκε πάλι, για μιá στιγμή τή παλιά του αγάπη. Δάκρυα έβρεξαν τά μάτια του. Ξανάειδε με τή φαντασία του κατά τήν ώρα αυτή τις περασμένες έλπίδες του, τά όσα κάποτε έπίστεψε και πόθησε. Και με τρεμάμενα χέρια έσφιξε στην άγκαλιά του τή κόρη τής Λουίζας λέγοντας με φωνή του μόλις άκούστηκε:

—'Η Παναγία, κόρη μου, να όδηγη τά βήματά σου!...

'Ενοιωσε συγχρόνως τήν ψυχή του να κλονίζεται. Τραβήχτηκε άπότομα, βίασε τό βήμα του κι' άπομακρύνθηκε.

Οι τέσσερες άλλοι ίπποτάι ήσαν εκεί. 'Αφωνοι, κι' από πολύ μικρή άπόσταση, παρακολούθησαν τή σκηνή του άποχαιρειμού.

'Ηρθε τώρα κοντά τους ή 'Ανναίς, και με φωνή σταθερή τούς είπε:

— Κύριοι!... 'Ισως τό άξίωμα του καρδινάλιου, που δόθηκε στο Λουδοβίκο Ρισελιέ, να μην εινε παρά ένα δόλωμα, μιá παιγίδα... 'Η ανάγκη να φύγη τόσο βιαστικά από τό Παρίσι, για τή νέα του θέση, εινε ύποπτη. Σας παρακαλώ λοιπόν να μου πητε άν μπορώ, σέ ώρα άν ανάγκη, να βασιστώ σέ σας... Στον ίπποτιισμό σας!

— Δεσποινίς, τής άπάντησε ό Μπισιέρ, άποφασίσαμε να μη άφήσωμε τον κ. Ρισελιέ, να έκτηθή μόνος του σέ κανένα



Είδε τον Τραγκαβέλ κι' έτρεξε να κρυφτή πίσω από μερικούς θάμνους.

κινδύνο. "Αν τὸ σχέδιό τους εἶνε νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν, θὰ τὸν περιμένουν ἀσφαλῶς νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι... "Εμεῖς λοιπὸν θὰ τὸν παρακολουθήσουμε ἀπὸ μιά ἀπόστασι πού θὰ μᾶς κρύβῃ ἀπ' αὐτόν. Θὰ τὸν ἀκολουθήσουμε ὡς τὸ Σάνε, χωρὶς νὰ γίνουμε ἀντιληπτοί... Θὰ γυρίσουμε κατόπιν ἔδω γιὰ νὰ θεθοῦμε στὶς διαταγές σας, ἐνῶσα θὰ μᾶς ἔχετε ἀνάγκη καὶ θὰ μᾶς τιμᾶτε μὲ τὴ φιλία σας, πού θὰ μᾶς κἀν νὰ εἰμαστε ὁπερῆσανοι.

Δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως ἡ Ἄννα. "Ένας βαθὺς στεναγμὸς φούσκωσε τὸ ἀπαλό της στήθος. Ἄνᾳγειρε στὸ τέλος τὸ ὑπερήφανο κεφάλι της καὶ κούτταξε τοὺς ἱππότες μὲ τὴ λαμπερή ματιά της.

— Κύριοι! τοὺς εἶπε. Ἐἴθε ἀνδρείοι καὶ ἀγαθαίς... Μὲ τὴ δική σας συνδρομὴ θὰ ἐξακολουθήσω τὴ μάχη, τὴν ὁποία ἀνέλαβα, μέχρι τέλους της... Ἡ νίκη ἢ θάνατος θὰ εἶνε τὸ ἔμβλημα μας. "Ὅτι καὶ νὰ συμβῆ, ἡ συμμαχία μας θὰ στέκῃ ἀκλόνητη.

Ἄδρανταστὴ γὰρ γέμισε τὸ στήθῃ τῶν τεσσάρων νεαρῶν ἱπποτών. Τὰ πρόσωπά τους ἀστράφαι ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Ἄπλωσαν καὶ οἱ τέσσερες τὸ δεξί τους χέρι, φανερώνοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφοσίωσίν τους στὴ νέα πού τοὺς ἐπένεπε καὶ τοὺς ἐνθουσίαζε. Ἐκᾶσαν κατόπιν μιά βαθεῖα ὑπόκλισι μὲρὸς στὴν Ἄννα, κι' ἔφυγαν κι' οἱ τέσσερες μαζὺ ἀπὸ τὸ μέγαρό της.

— Κι' ὅμως ἐδισπίστησαμε πρὸς αὐτήν, ἔλεγε ὁ Λιβερνάντ, δταν ἦσαν περὶ μακρῶς. Ἐπρεπε νὰ γονατίσουμε μπροστὰ της καὶ νὰ τῆς ζητήσουμε συγγνώμη.

— Ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ἐκτιμᾷ, ὅπως πάντα ψιθύρισε ὁ Σεβέρ.

— Ναί! τοὺς ἀπάντησε ὁ Μπρυσιέρ, τὸν ὁποῖο ἡ ἀνάμνησι τῆς Ἄννας ὅμως γέμιζε μὲ ἄρρος. Ἄλλὰ σὰς δηλώνω, κύριοι, πὸς δὲν ἐγγυώμαι γιὰ τίποτε ἐνῶσα ζῆ ὁ Τραγκαβέλ.

— Ὁ Τραγκαβέλ, φώναξαν οἱ τρεῖς ἄλλοι, ἐκπληκτοί. Τί θές νὰ πῆς μ' αὐτό;

— Σὰς θυμίζω διτ' ὁ Τραγκαβέλ μᾶς προσέβαλε... Ἄρριστῆκαμ πὸς θὰ πεθάνῃ κι' εἶνε ἀκόμα ζωντανός!

— Ζωντανός; ρώτησε ὁ Φοντράντ.

— Τὸν εἶδα, σὰς λέω, ἀπόψε! Ὁ Φοντράντ, ὁ Λιβερνάντ κι' ὁ Σεβέρ, ἀντάλλαξαν ἕνα βλέμμα ἀπόρρι. Αὐτοὶ τὸν φανταζόντουσαν πεθαμένο, ὅστερα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ τοῦ Ἐτιῶλ.

— Τότε, εἶπε ὁ Φοντράντ, δὲν πρέπει νὰ βιασοῦμε νὰ φύγουμε... Πάμε πρῶτα νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ τὸν σκοτώσομε!

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ τώρα, ἀπάντησε ὁ Μπρυσιέρ. Ἐδῶσαμε τὸ λόγο μας... Ἐἶνε ζήτημα τιμῆς... Εἰμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ συνοδεύσομε τὸν κἀρδινάλιο τῆς Λυᾶν, ὡς τὸ Σάνε.

— Ναί! φώναξαν καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως!

— Ἐγώ, μὲ καιρὸ, ἀφοῦ γυρίσομε, νὰ κανονισοῦμε μὲ τὸν Τραγκαβέλ, εἶπε ὁ Φοντράντ, πού ἦταν ὁ πιὸ ἀποφασιστικὸς ἀπ' ὅλους.

Κι' ἀφοῦ ἐκανόνισαν ἔτσι, τὰ πράγματα, βῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ πῆγαν καὶ στάθηκαν κοντὰ στὴν πόλη Μπορντέ, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ περνοῦσαν, κατ' ἀνάγκη, ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ. Ἐκεῖ τοὺς περιμένον, κατ' ἄλλοι τους.

Μιά ὥρα πέρασε ὡποῦ νὰ φανῇ ὁ καινούργιος κἀρδινάλιος τῆς Λυᾶν. Ἐφευγε ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὴν ἔδρα του, ἔχοντας μαζὺ του ἕνα μόνον ὁπληρέτη. Προχωροῦσε, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος τῆς ἐκκλησίας, δίχως νὰ φροντίζεται πὸς τὸν ἐπρόστατευαν τέσσερες ὑψηλόφωνες ἱππότες, τέσσερες γενναῖοι ἄνδρες, πού θὰ μεταλοφάνονταν σὲ θηρία ἂν κινδύνευε, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴ θεοποιήσαν ντὲ Λεοπάρ...

ΡΑΣΚΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΙΑΝ

Τὰ ἔκτακτα περιστατικὰ πού ἔγιναν εἰς βάρος τοῦ ἀμυαλοῦ καπουκίνου, στὴν κάμασι τοῦ Τραγκαβέλ, μᾶς ἀνάγκασαν ν' ἀφήσομε τὴν παρακολούθησι τοῦ Ρασκά, τὴν ὥρα ὅπου ἀκροβατοῦσε γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Τραγκαβέλ κἀτὸ σὺν κήπο.

Ὁ Ρασκάς βρισκόταν στὰ μισὰ τοῦ ἑναερίου του ταξιδιοῦ, δταν ἄκουσε τὰ ξεφωρητὰ πού ὁ Κορινιᾶν ἔβγαζε, καθὸς τὸν... γαργαλοῦσε στὴ ράχι τὸ μαστίγιό τοῦ Τραγκαβέλ.

— Ποιὸς νᾶνε; ἀναρωτιόταν ὁ Ρασκάς, σφίγγοντας μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ σχοινί, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτιόταν ἡ ζωὴ του. Φίλος, ἀγαγε, ἢ ἀντίπαλος!

Προσπαθοῦσε νὰ γνωρίσῃ τίνος φωνὴ ἦταν αὐτὴ πού ἄκουγε, μὰ στ' αὐτιά του μπερδεύονταν καὶ μὲ κάποια δευτέρη φωνή, ποδοβολητὰ, πεοῖματα κερκελῶν, σφυρίγματα μαστιγίου πού δουλεύονταν ἄγρια! Στήριξε, λοιπὸν, τὰ πόδια του στὸν τοῖχο ὁ Ρασκάς κι' ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι του, γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Ἀνησυχῶσε τώρα στὰ σοβαρὰ, γιὰ τὴ θλιβὰ τοῦ σχοινοῦ του, πού κρατιόταν ἀπὸ τὸ σίδερο τοῦ παραθυριοῦ. Δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, δταν τὸ ἔβλεπε, πὸς σὺντομα πού θὰ γινόταν ἐκεῖ μέσα πανηγύρι.

Θαῦμα ἦταν πὸς ὁ Ρασκάς δὲν ἀσίτισε, δὲν παρέλυσαν τὰ χέρια του καὶ δὲν βρέθηκε στὸ κενό. Ἐνας μαῦρος ἄμορφος ὄγκος ἔπεσε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ κεφάλι του! Κι' ὁ ὄγκος αὐτὸς ἀρπάχτηκε ἔφαρκα ἀπὸ τὸ ἴδιο σχοινί κι' ἔφτασε κατεβαίνοντας ἀντίκρου στὸ Ρασκά.

Οἱ δύο κατάκοποι ἀναγνωρίστηκαν τότε. Τί ἐκπληξίς!... — Αἱ πατριώτη! φώναξε ὁ Ρασκάς. Τί σὲ φάτισε γιὰ νὰ κἀνης ἕνα τέτοιο πῆδημα;

— Διάβολε!... Ὁ Ρασκάς! μούγγρισε ὁ Κορινιᾶν.

Καὶ δύο ἄγρια βλέμματα διασταυρώθηκαν στὰ ὕψη ἔκεινα. — Καταραμένο ράσο! βρυχήθηκε ὁ Ρασκάς. Δὲν θὰ ἔξμπερ-δῆσω ποτὲ ἀπὸ σένα;

— Πάντα, λοιπὸν, μπροστὰ μου θὰ σὲ βλέπω, κατάσκοπε! οὐρλιαξε κι' ὁ Κορινιᾶν.

— Τί εἶπες;... Κατάσκοπος!... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσεις ἀκριβὰ, τὴ φορὰ αὐτὴ, παληόρασο! φώναξε ὁ Ρασκάς.

Κι' ἀγκάλιασε τὸν Κορινιᾶν μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι, μὲ τὸ ὁποῖο ξανάβασε καὶ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ τοῖχου. Ἐκρατιόταν ἔτσι καλῶτερα, γιὰτὶ εἶχε σχεδὸν καβαλλῆσει τὸν Κορινιᾶν κι' εἶχε καὶ τὸ δεξί χέρι του ἐλεύθερο.

Ἄντελλῆθη ὁ καλόγερος τῆς ἐπιθετικῆς προθέσεως τοῦ Ρασκά, καὶ τοῦ φώναξε:

— Ρασκάς, μὴ μὲ χτυπήσης!... Ἐξὼς πού κρούβεται αὐτὴ τὴν ὁποία γυρεύεις... Μὴ μὲ χτυπήσης... Ἄν μὲ χτυπήσης, δὲν θὰ σοῦ πῶ!

Ἦθελε, βέβαια, ὁ Ρασκάς νὰ μάθῃ τὸ κρησφύγετο τῆς Ἄννας, ἀλλὰ τότε πάλι θὰ ἐαναβρισκόταν στὴν πλεονεκτικὴ θέσι νὰ ἔχη ἀπὸ κάτω τὸ κρᾶνιο τοῦ καλόγερου! Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος. Τὸ ἁγιασμένο κρᾶνιο τοῦ Κορινιᾶν τὸν ἐμάγευε. Σῆκωσε λοιπὸν τὸ δεξί του χέρι, κι' ἄρρισε νὰ κοπανίξῃ μὲ τὴ γροθιά του τὸ κεφάλι τοῦ δυστοῦχο Κορινιᾶν.

Δέχτηκε πολλὰ τέτοια γρονθοκοπήματα ὁ Κορινιᾶν, πρὶν ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σφιχτὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Ρασκά. Ὁπιθοχωροῦσε τώρα, ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ εἰμαστε ἀκριβέστεροι ἄρρισε νὰ κατεβαίνῃ. Ὁ Ρασκάς, ἀντιστρώφως, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ πόδια του ἀπὸ δαῖτον ἀνέβηκε, κατ' ἀνάγκη πρὸς τὰ ἔπάνω.

— Πῆγαινε, κολασμένο! φώναξε συγχρόνως στὸν Κορινιᾶν καὶ τὸν κλωστοῦσε Πῆγαινε στὰ βᾶθῃ τῆς κολεῖσεως!

— Θὰ σὲ βῆ ἡ ἐκδίκησίς μου ἐκεῖ πού ἀνεβαίνεις; τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Κορινιᾶν. Ἄνέβα... Ἄνέβα καὶ θὰ γνωρίσης τὸ ἐργαλεῖο τοῦ Ἄγιου Λούβρου!

Ὁ Ρασκάς ὅμως δὲ καταλάβαινε τὴ σημασία πού εἶχαν τὰ λόγια τῶν καλόγερο. Τὸν ἔπαιρνε γιὰ ζαλιμένο ἀπὸ τὴν γροθιά, τὴς ὁποῖες τοῦ εἶχε δώσει κατακέφαλα, καὶ σκεπτόταν:

— Ἐρεβιδῶθηκε τὸ μυαλό του!... Τὸν χτύπησε, τὸν κακομολῆ, πολὺ δυνατὰ!

Ὅταν ὁ Τραγκαβέλ συνῆρθε ἀπὸ τὸν ψυχικὸ κλονισμό, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε προεξήσει ἡ ἔφαρκα ἐμφάνισι τῆς Ἄννας, δὲν θυμὸτον διόλου τὸν Κορινιᾶν. Πλημμυρισμένο τὸ μυαλό του ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς κόρης τῶν ὄνειρων του δὲν χωροῦσε καμμῖαν ἄλλη σκέψι. Κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔβλεπε, χωρὶς νὰ γίνετα ἀντιληπτός, διτὶ συνέβαινε στὸν κῆπο.

Ἐἶπε διτὶ ὁ καλεσμένος τῆς νέας ἔφυγαν. Πρῶτος ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ μὲ ἄρρυθμο βηματισμό, κατόπιν οἱ τέσσερες ἱππότες, σὲ παράταξι μάχης.

Δὲν ξαναεἶδε ὅμως τὴν κοπέλλα, πού εἶχε καθῆσει νὰ σκε-



Στάθηκαν κοντὰ στὴ πύλη ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ περνοῦσε ὁ Λουδοβίκος Ρισελιέ.

φθῆ, κρυμμένη πίσω από τους θάμνους, και ήταν περιλυσος. Τὸν ἐβασάνιζε ἡ σκέψις μήπως ἡ Ἄννατις ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν θεωρῆ κατάσκοπο, καί, ἐὰν τὸν περιφρονῆ, ὕστερα μάλιστα ἀπ' ὅσα συνέβησαν στὸ "Εἰτιόλ. Αὐτὸ ἤθελε νὰ ξέρῃ, ὁ Τραγκαβέλι, και ἦταν ἔτοιμος νὰ τὰ θυσιάσῃ ὅλα γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν. "Ἄχ... Νὰ μπορούσε νὰ τὴν πλησιάσῃ!... Νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν πλάνη τῆς, κι' ὕστερα... ὕστερα ἀς ξαναφευγῆ ἀπὸ κοντὰ τῆς.

— Μὰ πῶς νὰ κατέβῃ; μουρμούρισε μέσα στὸν πυρετὸ του. Χρειάζεται μακρὸ σχοινί... Ἄν εἶχα πάλι τὸ σχοινί τῆς ἡμέρας ἐκείνης!...

"Ἄφρανα, σὺν νῆχε εἰσακουσθῆ ἡ εὐχὴ τοῦ ἀπὸ Θεοῦ ἡ Δαίμονας; ἔπρεπε τὸ βλέμμα τοῦ στὸ παράθυρο. Καί εἶδε ἐκεῖ τὸ σχοινί πού κρεμόταν ἀπ' ἔξω.

— Σ' εὐχαρῶ, Θεέ μου! φώναξε μὲ χαρὰ. Μὰ... τύχη εἶνε, ἦ ...

Θυμῆθηκε τότε τὸν καλόγερο, κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ δῆ τί εἶχε ἀπογίνει.

Τοῦ φάνηκε τότε πῶς εἶδε τὸν Κορινιάν ν' ἀνεβαίνει.

— Ἄ, κατεργάρη! τοῦ φώναξε ὁ Τραγκαβέλι. Τώρα ἐξηγῶ τὴν τόλημ σου, νὰ πηδᾷς ἀφορα ἀπὸ τὰ παράθυρα... Ἐλα γρήγορα, γιὰτὶ βιάζομαι.

— Ποῖος εἶσαι σὺ, ποῦ μοῦ μιλάς; ρώτησε ὁ ἄνθρωπος πού ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ σχοινί.

Πρόσεξε, τότε, καλύτερα ὁ Τραγκαβέλι. Εἶδε ἕνα ξένο κεφάλι. Τρόμαξε κι' ὀπισθοδρόμησε.

— Κύριε Τραγκαβέλι! τοῦ φώναξε ὁ Ρασκάς, φοβισμένα— γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν πραγματικῶς.

— Ὁ διάβολος νὰ σῆς πάρῃ! ξεφάνισε πειὰ ὁ Τραγκαβέλι. Ἄφου ὁ Κορινιάν κατέβηκε, πῶς μουρχειαί σὺ;

— Θὰ σὲς ἐξηγήσω, κύριε δάσκαλε, τραλίους ὁ Ρασκάς, ὁ ὁποῖος βιάστηκε νὰ πηδῆσῃ μέσα στὴν κάμαρη, γιὰ νὰ νοιώσῃ στὰ πόδια του στερεὸ ἔδαφος.

Εἶδε συγχρόνως τὸ μαστιγίον πεταμένο χάμω κι' ἔσκυψε νὰ τὸ παραμερίσῃ.

— Δὲν χρειάζεται μαστιγία στὴ συζήτησή μας, κύριε Τραγκαβέλι... μουρμούρισε.

Γύρισε κατόπιν νὰ τὸν ἰδῇ, μὰ ὁ Τραγκαβέλι ἔλειπε ἀπὸ τὴν κάμαρη.

— Τί διάβολο! ἀναρωτιόταν ὁ Ρασκάς. Ὅλοι μὲ τὸ σχοινί μου τὰ βάλαν;

Πραγματικῶς, ὁ δάσκαλος εἶχε δρασκελλεῖ τὸ παράθυρο καὶ κατέβαινε βιαστικῶς. Ὁ Ρασκάς τὸν εἶδε.

— Τώρα μπαίνει στὸ νόμεν, μονολογοῦσε ὁ Ρασκάς, ἀφου τοῦ πέρασε ἡ ζαλάδα ἀπὸ τὸ ἐναέριο ταξίδι καὶ ἡ τρομὰ ἀπὸ τὴν ζαφνική συνάντησι μὲ τὸ δάσκαλο τῆς ζιφανσκίας, Τραγκαβέλι καὶ Ἄννατις!... Νὰ ζευγάρη γιὰ πιάσιμο!... Καί μ' ἔνα σμπάρο μάλιστα δυὸ τρίγωνα!...

Ἄλλὰ μὲ προσπέρασε πάλι ὁ διαβολεμένος αὐτὸς καποκινός. Αἶ, μὰ τὴ φορά αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ δοξασθῇ γιὰ δουλειά, γιὰ τὴν ὁποία ἐγὼ μόνον ἐργάστηκα.

Ἡ σκέψις ὅτι θὰ μπορούσε ὁ Κορινιάν νὰ ἐπιφέρῃ αὐτὸ μὲ δικὴ του καθυστέρησι, τοῦ ἔδωκε φερά.

Ἐτρεξε νὰ βῆ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἄρχισε γιὰ δευτέρη φορά τὴν ἐναέριο καταβάσι τοῦ πρὸς τὸν κῆπο.

Ὁ Κορινιάν εἶχε φτάσει κάτω ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Κι' ὅπως θὰ ἔκανε ἕνας φρόνιμος στρατηγός, πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη, ἔτοι κι' αὐτὸς, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ κάθησε μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια, γιὰ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ μελετήσῃ τὴν κατάστασι.

Παρατηροῦσε ὠστόσο καὶ γύρω του, ὅπου ἔφθανε τὸ μᾶτι του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἐφεύγῃ τίποτα τὸ ἔκτατο.

— Τὰ μέρη εἶνε ὅπως τὰ βλέπω, σκεπτόταν ὁ μεταμορφωμένος σὲ ἱππότη κατάσκοπος καλόγερος. Τὸ μέγαρο αὐτὸ εἶνε ἡ κατοικία τῆς Ἄννατιδος, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ βρίσκεται μέσα τὴν ὥρα αὐτὴ. Ἡ μικρὴ ἐκείνη πόρτα τοῦ ἐξώτοιχου βγάζει στὴν ὁδὸ Κουρτώ καὶ εἶνε ἡ πόρτα πού σημάδεψα πρὸ ὀλίγου, γιὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν οἱ γενναῖοι μου ἀκόλουθοι!...

Ἀπὸ αὐτὴν ἄμα βγῶ, θὰ τοὺς συναντήσω... Δὲν βλέπω μπροστὰ μου παρὰ μόνον ἐπι-

τυχίες... Θάρρος ἔχω... Μὰ κάτι συμβαίνει στὸ παράθυρο τοῦ Τραγκαβέλι!

Γρήγορα ὁ φόβος του μετετρέπη σὲ χαρὰ. Ἦταν ὁ Τραγκαβέλι πού κατέβηκε μὲ τὸ σχοινί, γιὰ νὰ πᾶ στὸ μέγαρο τῆς Ἄννατιδος.

— Πᾶει γιὰ νὰ τὰ ποῦνε μεταξύ τους, σκέφθηκε ὁ Κορινιάν. Ἐγὼ, τοῦλάχιστον, μιά ὥρα καιρὸ ἀκόμη... Αὐτοὶ τώρα θεωροῦνται πιασμένοι. Νὰ δῶ μόνον ἂν οἱ ἀκόλουθοί μου βρίσκονται στὶς θέσεις των...

Ὁ Τραγκαβέλι πέρασε πολὺ κοντὰ στὸν Κορινιάν, μὰ δὲν τὸν ἐπρόσεξε. Γεμάτος χαρὰ τότε ὁ καλόγερος, ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐξώθυρα τοῦ κῆπου, σκύβοντας ὅσο μπορούσε γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ κανεὶς.

Βρῆκε τὴν πόρτα κλειδωμένη, μὰ δὲν πολυσκοτίσθηκε γι' αὐτὸ. Ἦξερε καλὰ πῶς παραβιάζεται μιά κλειδωνιά. Δουλεύοντας ἐπιμέλεια μὲ τὸ ἐγχειρίδιό του, τὴν ἀνοίξε μέσα σὲ λίγες στιγμὲς.

Μόλις βγῆκε στὸ δρόμο, ἕνας ζητιάνος, μὲ πόδι γεμάτο ἀπὸ πληγές, τοῦ ζήτησε ἔλεημοσύνη.

— Ἐλέησέ με, ἱππότε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ κλαψιάρικη.

Ὁ Κορινιάν τὸν ἐπιλόησε. Ἐρρίξε κάτι στὸ καπέλλο πού τοῦ ἄπλωνε καὶ τοῦ πῆδισε.

— Κυκλώστε ὀλόκληρο τὸ μέγαρο καὶ παρακολούθησε ὅποιον δῆτε νὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα... Φεύγω, μὰ σὲ μισὴ ὥρα πάλι ἐδῶ θάμαι.

Ὁ Κορινιάν τώρα ἔτρεξε πρὸς τὴ Βασιλικὴ Πλατεία. Κι' ὁ ζητιάνος ἀφαιροῦσε ἀπὸ τὸ πόδι του τὶς φεϊτικές πληγές. Κατόπι σφύριξε ἑλαφρὰ κάποιο σύνθημα. Εὐθὺς τὸν τρίγυρισαν ἐργάτη-ὄχτὸ κατάσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἄκουσαν τὶς ὁδηγίες του, κι' ἐξαφανίσθηκαν πάλι.

Ἐνύχτανε! Τὸ ἀράτιστο μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κουρτώ, στὴ μέση τοῦ σκοτεινισμένου κῆπου, ἔπαιρνε ὀλόανη καί πιὸ πένθημι ψῆι. Γύρω του γλιστροῦσαν ὑποπτες σκέπες κατακόπων. Τὸ ὅλο περιβάλλον ἦταν τραγικόν.

Ὁ Ρασκάς ἦταν τώρα κι' αὐτὸς μέσα στὸν κῆπο, ἀλλὰ βρισκόταν σὲ μιά ψυχικὴ κατάστασι πού τὸν ἔκανε ἀναποφάσιστο. Εἶχε πατήσῃ τὸ στερεὸ ἔδαφος τοῦ κῆπου, λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὸν Τραγκαβέλι, ὅταν δηλαδὴ ὁ Κορινιάν ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν κῆπο στὸν δρόμο. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ βῆ ἀπὸ τὸν καλόγερο, καὶ νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὴ μέση. Ἀπὸ τὴ σύλληψι τοῦ Τραγκαβέλι καὶ τῆς Ἄννατιδος ἔπρεπε αὐτὸς μόνος νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἄννη. Δὲν θὰ τοῦ ξαναπαρουσιαζόταν ἄλλη τέτοια εὐκαιρία. Στὴν ἀνάγκη θὰ τοὺς σκοτᾶνε αὐτοὺς τοὺς δυὸ, τὸν Τραγκαβέλι καὶ τὴν Ἄννατιδα!...

Ἡ στιγμή πού σκεπτόταν αὐτὰ, ἕνα ῥίγος διέτρεξε τὸ κορμί του.

— Ψύχρα κάνει! μουρμούρισε, καὶ σφούγγισε τὸ ἰδρωμένο του μέτωπο.

Μὰ δὲν ἦταν ψύχρα αὐτὸ πού ὁ Ρασκάς ἐνοίωσε, ἡ βραδυὰ ἀντιθέτως ἦταν χλιαρὴ. Σκεπτόταν κι' ἔτρεξε στὴν φαντασία του ὁ Ρασκάς, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅτι ὁ Τραγκαβέλι ἐνῶ μπορούσε νὰ τὸν σκοτᾶσῃ δὲν τὸ εἶχε κάνει. Θυμῆθηκε κατόπιν καὶ τὸν Μωλοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε κάνει πρὸ ἡμερῶν νὰ νοιώσῃ μιά ἀγνωστὴ ὡς τότε γι' αὐτόν, ὑπερηφάνεια τιμίου ἀνθρώπου. Σκέφθηκε κατόπιν πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ προστάτευαν ἕνα κορίτσι πού ἐνθουσιαζε κι' αὐτόν τὸν ἴδιο μὲ τὴν λεβεντίαν του.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ρασκάς ἦταν βολόν. Δὲν κατάφερε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ δυὸ ἀντιθέτες σκέψεις. Ἡ πρώτη σκέψις πού κυριαρχοῦσε μέσα του ἦταν νὰ σκοτᾶσῃ τὴν ἀνάγκη τοῦ ζευγάρη ἐκεῖνο, καὶ νὰ καρπωθῆ ὅλα τὰ ὀφελῆ. Δὲν μπορούσε διὼς ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ δεύτερη σκέψις, πού τοῦ βάραινε στὸ στήθος, σὺν βράχος ἀπὸ γρανίτη.

Καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ συνέβαινε στὸν Ρασκάς τὴν ὥρα πού ὁ ἄλιος ἐκινουῦτο μὲ περετώδη ταχύτητα καθέναν γιὰ τοὺς σκοπούς του.

Εἶκοσι φρουροὶ μετὸν Σαϊμπριακ ἐπὶ κεφαλῆς, ἐξωρμούσαν ἤδη ἀπὸ τὴ Βασιλικὴ Πλατεία πρὸς τὴν Ἐπαυλὶ τῆς δεσποινίδος ντὲ Λεοπαῦ. Στὸ πλευρὸ τοῦ Σαϊμπριακ βρισκόταν ὁ Κορινιάν πού εἶχε ἐξηγήσει τὴν ἀρχικατάσκοπο βαρῶν ὅλα σὰ περιστατικὰ. (Ἀκολουθεῖ)



Ἐπρόσεξε καλύτερα ὁ Τραγκαβέλι καὶ εἶδε ἕνα κεφάλι...